

להתאמן לראות את הרגע הספונטני

תערוכה של טליה קינן, 32 ומקור השראה באמנות המקומית: עבודות המשלבות ציורי קיר ומיצבים עליהם מוקרן וידיאו, עם סאונד שיצר גיא שרף. שיחה // איתן בוגנים

מכוננת לסוג אחר של חוויה, כמו זו שמתרחשת כשאני צופה בסרטים של דייוויד לינץ', שבהם הצופה פעיל ולא באופן נרטיבי או מניפולטיבי.

ואיך את מרגישה עם

העובדה שאותו רגע

ספונטני מפעים הופך

במהרה לאובייקט

סחיר?

"אני לא מוצאת

קשר בין העשייה של

העבודות למכירתן. היחס

בין העבודות לצופה מעניין

אותי הרבה יותר מאשר היחסים בין האמנות לשוק האמנות, וזה לא הופך את העבודה שלי לסגורה או הרמטית יותר אלא אולי פותח פתח לשאלות חדשות לגבי אמנות ביחס לחיים ולא ביחס לשוק. אני גם לא אוהבת ירידי אמנות."

את מסרבת להשתתף או רק מדירה רגלייך מהם?

"אני לא מסרבת, אבל זו חוויה לא שלמה בשבילי גם בגלל הריכוז וגם בגלל הקפצון של האמנות."

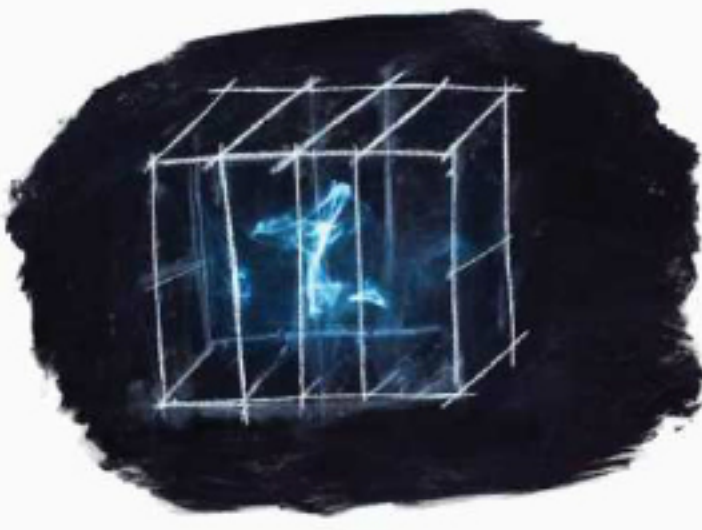
"יש לאמנות תפקיד חשוב מאוד. היא משנה את דרכי הראייה ולרגע מסיטה את התודעה לקצב אחר. כשאמן מראה את זווית הריייה שלו, מביע את עצמו ביחס למציאות, זה כבר המון"

אז איזה תפקיד נשאר לאמנות? "יש לאמנות תפקיד חשוב מאוד. היא משנה את דרכי הראייה ולרגע מסיטה את התודעה לקצב אחר. כשאמן מראה את זווית הריייה שלו, מביע את עצמו ביחס למציאות, זה כבר המון."

למוזיקה יש איכות כזאת ונרמה שאת מפלרטטת איתה.

"כמוזיקה יש משהו שפחות מסביר דברים באופן רציונלי אלא נותן להם ביטוי בלתי אמצעי. חוויית הווידיאו המכיל תנועה וקצב מפגישה לפני הכל את העיניים עם משהו שקודם לרציונל, עם חוויה שצריך לקבל כמו שהיא בלי להבין אותה. ההתמסרות למוזיקה קורית באותו רגע, אין זמן לחשוב למה ומדוע, ויש בה משהו שפועל עם הזמן ובתוכו. כל זה חשוב מאוד לעבודות שלי ולתוכנן."

"אשמורת אחרונה", גלריה נגא. נעילה 13.11

משאלות מופשטות מאוד על חומר, תנועה וקו. קינן (בעיגול)

להתאמן לראות את הייחוד של אותו רגע ספונטני, כשזה קורה. אני אוהבת את המקום הראשוני הזה שהעבודות קורות בו. בדישום כמעט אין שום דבר חוץ מזה. אני מנסה לא להציג את הדברים אלא ליצור מקום שהצופה הוא חלק ממנו, גם בחיבור שעושים בין העבודות. אני

בעבודה של הכלוב, ריצוד שרציתי לכלוא, שקרה ממקום של פעולה יותר מאשר הרהור או מחשבה מודעת".
זו יכולה להיות מטאפורה יפה על הרגע הספונטני שנלכד ומאולף לכרי צורה אמנותית.
"המקום שאני מאלפת הוא יותר

אפשר להגיד שנעשית אמנית מקצועית?

"בתערוכות שקדמו ל'אשמורת אחרונה' עבדתי באופן מאסיבי לקראתן ואז בסופן היו רפיון או חיפוש שנמשך הרבה זמן. בתערוכה הנוכחית הרגשתי שזה עוד צעד בדרך - לא שקעתי אחריה, אלא באופן מודרני חזרתי די מהר לסטודיו עם רצון להמשיך לעבוד. אז אני לא יודעת אם לקרוא לזה אמנית מקצועית, אולי זה ניסיון למצוא בסיס שאני יכולה להבין מהמקום האישי, שממנו אני יוצאת לעבודה."

זו אבולוציה טבעית או פשוט ניסיון שצברת?

"זו אבולוציה שבאה מתוך התערוכות שעשיתי, מתוך התנסות חוזרת במקום הזה. זה לא בא מרצון לרפוק תערוכה ועוד תערוכה אלא ממקום של איך לא להגיע לסף התרגשות מאוד קריטי וגבוה. שהעשייה טוביל לעוד עשייה."

אז את שומרת על קור רוח? "אני שומרת על עשייה."

ומאיפה נובעת העשייה? "מלמצוא בסיס פנימי באמנות שמוביל אותי, משאלות שגורמות לי לפעול ולמצוא עניין כל פעם מחדש. משאלות מופשטות מאוד על חומר, תנועה וקו, וגם על איך ללכת לסטודיו יום יום ולמצוא עניין במה שאני עושה. שאלות שקשורות למדיה של הווידיאו והרישום, ושאלות על החוויה בחלל שאני רוצה ליצור כשאני עושה תערוכה."
חוויה בעלת תכנים מטאפיזיים משתו.

"התכנים המטאפיזיים, כמו בחיבור של האש והמים, הם לפני הכל אישיים. כלומר, הם נוצרים וצפים עם דימוי שאני בוחרת לצייר או עובדת איתו. הם מגיעים עם האידועים, המצבים והמחשבות בחיי, כשהרגשה מוצאת לה ביטוי בדימוי ולפעמים גם בלי שציפיתי לו. הרבה פעמים העבודה מתחילה מרישום אינטואיטיבי, של פעולה, בלי תכנון מוקדם. בכל תקופה יש דימויים שמתקרבים אלי, שחוזרים על עצמם, כמו הכלוב או ההר, ושלהם יש קשר נפשי למקום שאני נמצאת בו באותו זמן. זה לא בא מתוך הסקת מסקנות פילוסופיות אלא מזה שהדימויים מתקרבים אלי."

למשל? "אור שנכנס במקרה לסטודיו, פגע בשקית כסופה והחזיר את ההשתקפות שלה לקיר. וזה מה שיש

אמנות